

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. I. Quibus præfertim in casibus Confessarius absolutionem, vel omninò
denegare debet, vel ad tempus differre?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

va eorum usque ad diem iudicii incurata
servare?

in Can. Si quis. dist. 50.

Qui vitiiis nutriendis parcat, inquit sanctus Augustinus relatus in Canone, ne contristet peccantium voluntatem, tam non est misericors, quàm qui non vult cultrum rapere puero ne audiat plorantem, & non timet ne vulneratum doleat vel extinctum.

S. Aug. ad Loth. refer- tur in Can. Qui vitiiis. 232. quest. 5.

Lethargici, inquit idem Divus Augustinus, excitantur, phrenetici ligantur, & tamen utrique amantur.

S. Aug. in Psalm. 34. p. 2.

Hæc falsa suavitas ita perniciosa visa est sancto Thomæ de Villanova, ut dixerit: Quid enim Ecclesiam Domini hodie perdit, nisi Confessorum & Pastorum blandiens adulatio, deliniens demulcensque assentatio?

In Serm. Fers. 6. post Do- min. 4. qua- drag.

C A P U T XII.

De dilatione aut negatione absolutionis.

Quest. I. **Q**UIBUS præsertim in casibus Confessarius absolutionem, vel omninò denegare debet, vel ad tempus dif- ferre?

Resp. Optimè quidem & solidissimè expli- cantur ab Eminentissimo Cardinali Grimaldi Aquensium Archiepiscopo, in suo Mandato Synodico, quod tanquam regulam Confessa- riis suæ Diœcesis proposuit.

Casus Ordinarii in quibus Confessarii abso- lutionem differre vel negare debent: Sacræ Scripturæ, Conciliorum, Summorum Ponti- ficum, sanctorum Patrum, & aliorum sancto- rum Doctorum testimoniis confirmati.

Per Eminentissimum Cardinalem Grimaldi, Aquensem Archiepiscopum.

Ut Confessarii moneantur, ne absolutionis gratiam verè indignis conferant, quod sæpe facere solent, aut per inadvertentiam, aut per negligentiam, aut propter aliam causam; unde fit ut multi diu multùmque darent in iisdem peccatis, cum deplorabili animarum suarum ruina, ut ait sanctus Carolus in Instructionibus Confessariis datis Latinæ versionis Antuerpiæ anno 1586.

Primò, cùm nullum veri & supernaturalls doloris indicium conspicitur & vitam in melius emendare nolunt, vitæque rationem mutare, absolutionis sunt incapaces.

Secundò, absolvi minimè debent qui odia & inimicitias ex corde non deposuerunt, & quantum in se est cum suis inimicis pacem & reconciliationem inire nolunt.

Tertiò, cùm pœnitens injustè detinet bona aliena, aut cùm fortunæ bonis, famæque proximi damnum aliquod intulerit, id reparare non curat, nec vult restituere, aut satisfacere, sive penitens sive partim secundùm facultatem suam, ei deneganda est absolutio.

Quartò, si pœnitens sit in aliqua proxima mortaliter peccandi occasione, & possit eam deserere, absolvi non debet, donec eam deseruerit: & si non possit eam deserere, est differenda absolutio, donec aliqua dederit emendationis indicia, & legitimum sit aliquid credendi fundamentum, fore ut deinceps à peccato caveat.

Quintò, iis quoque deneganda est absolutio, qui proximam peccandi occasionem dant aliis, nisi velint eam auferre, & mederi quantum possunt malo, cujus occasionem præbuerunt: tales sunt.

I. Qui conventus luforios congressusque fovent, impietatibus, blasphemis, compo-

tationibus , lasciviis , aliisque peccatis obnoxios.

2. Qui componunt , imprimunt , aut vendunt malos libros , scriptraque quæ continent res Fidei , Pudicitiae , bonisque moribus contraria.

3. Qui lascivas habent tabellas & imagines , quæ peccandi occasionem inspicientibus præbere possunt , quique eas aut faciunt aut vendunt.

4. Fœminæ puellæque quæ nudo incedunt pectore , & sinu , postquam satis superque fuerint admonitæ , quanta mala ex hoc immodesto vestiendi modo prodire solent.

5. Iis quoque deneganda est Eucharistia , quoties ad Sacram Mensam eo modo accedunt.

6. Iis etiam deneganda est absolutio , qui artem aliquam , aut vivendi rationem exercent , quam probè norunt sibi ita noxiam esse , ut eam sine peccato prosequi moraliter non possint , nisi polliceantur eam deserere.

7. Differenda est absolutio iis qui mortaliter peccandi habitum contraxerunt , donec emendationis signa compareant. Hanc præxim in Pœnitentiæ Tribunali planè necessariam auctoritate sua confirmavit Innocentius Papa undecimus , cùm sequentem propositionem damnavit.

60. Propositio damnata.

Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra legem Dei , natura , aut Ecclesia , etsi emendationis spes nulla appareat , nec est neganda , nec differenda absolutio , dummodo ore proferat se dolere , & proponat emendationem.

Innoc. XI.
Decreto contra 65. Proposit. 2. Martii 1679.

8. Deneganda est etiam absolutio peccatoribus publicis , & iis qui publicè scandalum

dederunt, donec publicè satisfecerint, & scandalum sustulerint quantum possunt.

9. Confessarii audire non debent, aut absolvere eos, quorum peccatorum participes & complices fuerunt.

10. Nullus Confessarius potest, aut debet absolvere à casibus reservatis, nisi specialem habuerit licentiam & facultatem, nisi in articulo mortis, quando non adest copia Confessoris.

11. His quoque qui præcipua Fidei Mysteria ignorant, Orationem Dominicam, Dei & Ecclesiæ mandata; quoties compertum est hanc ignorantiam è salutis negligentia nasci, aut quoties ita rudes sunt, ut statim instrui nequeant, differenda eis est absolutio. Contrariam Casuistarum aliquorum praxim damnavit Innocentius Papa undecimus, dum sequentem propositionem Censurâ affecit.

64. Propositio damnata.

Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia Mysteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam, etiam culpabilem, nesciat Mysterium sanctissima Trinitatis, & Incarnationis Domini nostri Jesu-Christi.

12. His deneganda est absolutio qui ea nesciunt, quæ ad proprium statum eorum pertinent, quique à suo Officio insigniter deficiunt. Quocirca Confessarii pœnitentes interrogare tenentur de his, quæ ad eorum statum & conditionem pertinent.

13. Ecclesiastici qui sacros Ordines susceperint, vel Beneficium possidentes, talarem vestem & Tonsuram ferre nolunt, seu qui sua Beneficia malè consecuti sunt, aut incompatibilia possident, aut non resident cum residere tenentur, sine legitima causa: non debent absolvi.

14. Iis quoque denegabitur absolutio, qui deferere nolunt usum mutuandi pecunias, ut aliquid præter sortem accipiant, sive per simplicem schedulam, sive per contractum, sive alio quovis modo, aut qui nolunt ab omni penitus usura recedere, quæcumque tandem illa sit.

15. Chirurgis & Tonsoribus qui Capillos barbamque abradunt Dominicis festisque diebus, sive in officinâ, sive alio quovis loco absolutio denegabitur, nisi polliceantur se non amplius id facturos; eodemque modo tractantur, omnes qui ex habitu, & sine ulla justa necessitate, servilibus operibus vacant diebus Dominicis & Festis ab Ecclesia præceptis.

Quest. 2. Quare Confessarii tenentur, aut omninò denegare, aut saltem ad tempus absolutionem differre, in casibus prænotatis?

Resp. Primò quia tenentur, ut sæpiùs dictum fuit, Sacerdotes illis solùm absolutionem impendere, quos rationabiliter credunt verè esse conversos, nec in pristina flagitia relapsuros: atqui exploratio per aliquod temporis spatium sæpè necessaria est, ad dignoscendum sincerum futuræ emendationis desiderium, præsertim cum frequenter relabi solent, ut enim ait Apostolus: *Quæ secundùm Deum 2. ad Cor. tristitia est, pœnitentiam in salutem stabilem cap. 7. operatur*, Hoc est vera cordis contritio: nec alio modo ut plurimùm, quam per hanc mutationem, quæ aliquo tempore duraverit, vera contritio cognosci potest, & à falsa distinguui, quæ speciem tantùm habet contritionis.

Experientiâ enim satis constat, quod defectu illius dilationis absolutionis, multi Christiani magnam vitæ suæ partem ducunt in continuis peccatis, & quasi circulum faciunt criminum & Confessionum.